

[Oluf Pedersen.]

tallene for formalingen i 1949—50, at der i de 7 måneder, det drejer sig om, var 50 pct. større formaling end gennemsnittet for de 3 høstår, der ellers er omfattet af beregningerne. Man har altså både i 1949—50 og i det indeværende høstår, 1950—51, 50 pct. større formaling, men man kan ikke se, om det skyldes, at forbruget har været større. Altså, forudsat at man har forbrugt, hvad der er formalet i år, har der i forhold til det gennemsnitlige forbrug været 50 pct. større forbrug pr. måned, men der er også malet tilsvarende 50 pct. mere denne gang. Sådan er tallene, og jeg takker ministeren, fordi jeg har fået dem, men jeg gør opmærksom på denne mystik, der er ved det.

Og så vil jeg tilføje, at jeg har ikke alene læst „Jyllandsposten“s eksempel på opfodring af brød, men jeg har i dag modtaget besked om en jysk bager, hvis månedlige forbrug af rugmel gennem det sidste halve år er steget fra 100 til 150 sække, og jeg har fra en anden jysk bager også i dag fået den besked, at efter hans opfattelse bliver i øjeblikket omkring $\frac{1}{3}$ af rugbrødet fodret op. Jeg giver disse oplysninger, fordi jeg har fået dem, men jeg gør opmærksom på, at man må være klar over, at der her ligger et problem. Det tror jeg også ministeren er, for det var, som jeg tidligere har talt om, en ministeren meget nærstående person, så nærstående, som man overhovedet kunne være — jeg skal måske tilføje, at det er ministeren selv, jeg tænker på —, der først har gjort opmærksom på den risiko, der er ved, at man opretholder en brødprijs så lav, at der er stor fortjeneste ved at fodre brødet op, efter at der er givet stats-tilskud til det, fremfor at købe korn. Dette forhold tror jeg ikke man kan regne med at man kan bøde på ved forbud. Der er ikke andet at gøre, end at man må gennemføre en ændring, så der ikke bliver dette misforhold mellem, hvad brødet koster, og hvad kornet koster, så meget mere som enhver, der kender lidt til det praktiske liv, kender de svingninger, der er. Man kan sagtens forbyde at fodre nyt brød op — denne artikel i „Jyllandsposten“ erklærer, at det var nyt brød, det drejede sig om —, men der er ingen, ikke engang landbrugsministeren, der kan hindre nyt brød i at blive gammelt og muggent, så det ikke egner sig til menneskeføde, og som det derfor vel forsåvidt må være tilladt at fodre op.

Fuglsang: Jeg vil først beklage den forholdsvis ringe tid, der har været til rådighed

til at sætte sig ind i ændringsforslagene, hvortil jo også kommer, at vi har haft meget ringe muligheder for at blive gjort bekendt med de synspunkter, der er fremført for udvalget fra forskellige organisationer og udvalg, og som man, såvidt jeg kan se, og som det også er fremgået af nogle af de tidligere taler, i nogen grad har taget hensyn til.

Hvad selve denne kornordning angår, sagde jeg allerede under første behandling på kommunisternes vegne, at mit parti ville støtte gennemførelsen af en kornlov, og det vil vi også gøre med disse ændringer, selvom jeg må sige, at vi gør det uden større glæde, da vi finder, at loven selv i den nuværende form bliver utilstrækkelig. Jeg udtalte ved første behandling tvivl om, at den udskrivning, der var foreslået, er tilstrækkelig. Jeg var dengang så letsindig at håbe, at dette forhold, som også blev fremhævet af andre ærede talere, ville blive undersøgt og rettet gennem udvalgsbehandlingen, men jeg er blevet skuffet. Jeg indrømmer selvfølgelig, at det er et fremskridt, at udskrivningen er forhøjet med 8 000 t, og jeg finder også, det er rigtigt, at denne forhøjelse falder på de større ejendomme, men der er dog langt fra 8 000 t til de 100 000 t, der var tale om under første behandling, og jeg kan med min bedste vilje ikke tro, at det er tilstrækkeligt i øjeblikket, hvilket jo bl. a. også det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) har givet udtryk for. Den mængde, der udskrives, ligger jo fortsat langt under det kvantum, der blev udskrevet efter loven for 1948—49. I forbindelse dermed beklager jeg også stærkt, at udvalget ikke har kunnet blive enigt om at udvide afleveringspligten til også at omfatte de 100 000 t foderkorn, som den højtærede landbrugsminister ifølge § 6, stk. 2, er bemyndiget til at stille til rådighed til det mindre landbrug, for hvem netop garantien for at få dette korn vil spille en meget stor rolle.

Jeg føler ligesom andre ærede talere trang til at knytte et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Hans Pinstrups mindretalsindstilling og samtidig hermed til den ejendommelige argumentation, som er fremført i udtalelsen fra De samvirkende danske Landboforeninger, et dokument, som jo meget tydeligt taler det største landbrugs sprog og forøvrigt gør det på en måde, som tjener disse større landbrug til liden ære, og som jeg heller ikke kan tro vækker lige stor glæde i alle kredse indenfor landboforeningerne, så sandt som en elefant nu engang afstedkommer en vis ravage, hvis